

Det fortelles om en moder!

Det fortelles om en moder, som sin
Jesus hadde kjær, at hun ofte var bedrøvet,
sønnen hennes grådløs var. Hun sin sønn
formet ofte, til å søke Herren Gud, men han
gikk fra ont til verre, akket ei sin moders br.

Lent en aften han sin moder, spørger om at han
skal gå, til en dans i nabolaget med sitt
gamle selskap fä, Akk, min kjære sønn, bli

hjemme, hør meg just for denne gang, bad
hinn sønnen flere gange, dog han rask til dansen
sprang.

Mens han lystig seg om tårer i det
røde dansesag, satt hans moder nær ved
bordet, felte tårer, leste, bad. Mens hun leste i
sin bibel, falt på den en tårestrøm, og hun
skrev, akk disse tårer, raudt for deg min kjære
sønn.

Moderen tilsings bega seg, bad igjen
deg Gud for barn. Ut på morgensiden kommer
sønnen hjem fra dansens larm. Han gikk like
hen til bordet, leste overmuntet ord, som beveget
ham å gys, dog han frem i synet drag.

Men en liten tid derefter, ble hans mor alvorlig
syk. Da ble sønnen glad og tenkte, det er godt
jeg blir deg kvitt. Lå for jeg meg glad fornøye
ingen gjør meg mer fortred. Moderen fikk stille
rolig sønn inn i Herrens fred.

Moderens død hans hjerte rystet, særlig ved

begravelsen, men han motsto nådekallet, akk
slik handler synderen. Men han fikk det ikke
bedre, synden ga ham ingen fred. Mors forman-
inger og bønner, til hans lykke fulgte med.

Så en dag han gikk sammen, tåget for å
dra bort, stått han på noen bøker, som var
henslengt i en krok, morsomt er det tenkte
sønnen, å betrakte en av dem. Og han listet. Disse
tårer rant for deg, min kjære sønn.

Disse ord som giler trengte, dypt i sønnens
hjerter inn. Minnene om gamle moder gjorde
opprør i hans sinn. Der på stedet han seg
bøyer, ned på kne i bønn til Gud. Loven ford-
nende ham fordømte, ikke minst det fjerde bud

Han utbrøt: Akk min moder, hvor jeg trossig
mot deg var. Dine bønner og formaning jeg
bak ryggen kastet har. Lid du etter var i
live, så jeg av din egen munn fikk høre at
tilgivet er, av hele hjertets grunn.

Men jeg får ei se dig mere, her i denne jam-
merdahl. Tid vi kisset snart må savnes, i
Guds lyse himmelsal. Akk, min Gud du dig
forbarne over meg, en syndebrett. Herren ga
ham der på stidit fulse for sin arme sjel.

Hør i børn som har foreldre, som i børn for
eder går. Vær ei brossig og vanartig. I dit
engang angre for. I foreldre som har holdt for,
jeres barn i mange år. Bed o bed, bli ikke
brette, Trouns børn Guds øre når.

Disse syv sangene, har stått i Indre,
jeg synes, det var morsomt å skrive dem
inn i denne bokan, for dette er sanger, som
vi sang i mitt barndomshjem.

Orje den 16-august 1974.
Rigmor Olsen